

Arrest

nr. 128.169 van 20 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 april 2012.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 30 mei 2012 met refertenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen en dienen een asielaanvraag in op 16 augustus 2000. Zij verklaren hierbij van Armeense origine te zijn en de Azerische nationaliteit te hebben.

Op 28 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen hiertegen beroep in.

Op 4 maart 2002 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, waarin zij verklaren van Azerische nationaliteit te zijn.

Op 30 januari 2004 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd worden tot tijdelijk verblijf. Zij worden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) dat jaarlijks kan worden verlengd.

Op 5 augustus 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 10 februari 2005 wordt het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd door de duur van één jaar, met als voorwaarde voor verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling.

Op 6 maart 2006 wordt aan de burgemeester van Leuven meegedeeld dat het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd mag worden voor de duur van één jaar. Er worden voorwaarden vermeld voor de verdere verlenging (voorleggen geldige arbeidskaart met recente bewijzen van tewerkstelling, bewijs van bestaansmiddelen, schoolattesten of bewijzen van bestaansmiddelen voor de kinderen).

Op 23 februari 2007 en op 29 januari 2008 wordt aan de burgemeester van Leuven meegedeeld dat het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd mag worden voor de duur van één jaar. Er worden voorwaarden vermeld voor de verdere verlenging (voorleggen geldige arbeidskaart met bewijzen van recente en effectieve tewerkstelling, bewijs dat ze niet ten laste vallen van de Belgische Staat, een geldig nationaal paspoort).

Op 17 april 2008 faxt de stad Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende stukken in het kader van de verlenging van het verblijf van verzoekers. Bij deze stukken bevinden zich onder meer kopieën (met beëdigde vertaling opgesteld op 14 april 2008) uit paspoorten "van een Russisch burger" uitgereikt in 1999 op naam van de dochter, van de zoon O.K. (vierde verzoeker), van de moeder (tweede verzoekster) en van de vader (eerste verzoeker). Ook wordt een geboorteakte met beëdigde vertaling voorgelegd van zoon K.K. (derde verzoeker) uitgereikt in 1988 waarop als nationaliteit van vader en moeder (eerste en tweede verzoekers) de Armeense nationaliteit vermeld wordt. Een bijlage bij deze geboorteakte vermeldt dat zoon K.K. een Russisch burger is.

Op 9 januari 2009 wordt aan de burgemeesters van Diest en Leuven meegedeeld dat het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd mag worden voor de duur van één jaar. Er worden voorwaarden vermeld voor de verdere verlenging (voorleggen geldige arbeidskaart met bewijzen van recente en effectieve tewerkstelling, een geldig nationaal paspoort, recent attest dat ze niet ten laste vallen van de Belgische Staat of OCMW, bewijzen van bestaansmiddelen).

Op 10 december 2009 faxt de stad Diest aan de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende stukken in het kader van een voorgenomen huwelijk tussen O.K. (vierde verzoeker) en zijn partner, onder meer een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 25 mei 2009 strekkende tot homologatie van de akte van bekendheid van zoon O.K. (vierde verzoeker), die de geboorteakte dient te vervangen bij een aanvraag tot naturalisatie.

Op 11 december 2009 dienen eerste twee verzoekers samen, derde en vierde verzoeker elk afzonderlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij voegen elk een paspoort toe van de Russische Federatie afgeleverd op 24 februari 2009, eerste verzoeker voegt een bewijs van verlies van een gelijkaardig paspoort toe met kopie.

Op 28 december 2009 faxt de stad Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken stukken door in verband met de aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning van verzoekers. Daaronder bevinden zich paspoorten van de Russische Federatie afgeleverd op 24 februari 2009 op naam van eerste, tweede en derde verzoekers.

Op 7 januari 2010 faxt de stad Diest het paspoort van de Russische Federatie afgeleverd op 24 februari 2009 op naam van vierde verzoeker.

Uit een interne nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 januari 2010 blijkt dat de cel Fraude ingeschakeld wordt.

Op 4 juni 2010 wordt aan de burgemeesters van Leuven en Diest meegedeeld dat het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd mag worden voor de duur van zes maanden "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek". Tevens wordt vermeld dat de verdere verlenging van dit tijdelijk verblijf zal afhangen van de definitieve uitkomst van het lopende fraudeonderzoek.

Op 21 oktober 2010, 9 februari 2011 en 8 & 13 juli 2011 wordt aan de burgemeester van Leuven telkens meegedeeld dat het tijdelijk verblijf van verzoekers verlengd mag worden voor de duur van zes maanden "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek".

Op 26 januari 2011 deelt de stad Diest aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat vierde verzoeker, zoon O.K., uitdrukkelijk vraagt om zijn nationaliteit te wijzigen van Azerisch naar Russisch.

Op 29 december 2011 wordt voor zoon O.K. (vierde verzoeker) aan de burgemeester van Diest meegedeeld dat het tijdelijk verblijf verlengd mag worden tot 10 februari 2012 "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek".

Op 29 december 2011 wordt voor eerste en tweede verzoekers aan de burgemeester van Leuven meegedeeld dat het tijdelijk verblijf verlengd mag worden tot 10 augustus 2012 "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek".

Het BIVR van verzoekers wordt een laatste maal verlengd tot 10 augustus 2012.

Op 21 februari 2012 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Leuven mee dat verzoekers beweerden onderdaan te zijn van Azerbeidzjan maar in werkelijkheid de Russische nationaliteit hebben en dat hij gemachtigd is om het verblijfsdocument van verzoekers in te trekken.

Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van eerste verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Art 13§3,3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indein hij valse of misleidende informatieve of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 16.08.2000 dienden de betrokkene een asielaanvraag in bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor zichzelf en voor hun minderjarige kinderen. De betrokkenen beweren van Armeense origine te zijn, maar de Azerische nationaliteit te hebben. In 1989 is de betrokkene samen met zijn gezin vanuit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht, in Rusland kregen de betrokkenen naar eigen zeggen geen verblijfsdocument, ze werden er eveneens vervolgd. Hierop besloten de betrokkenen naar België te vluchten. Op 28.09.2000 werd het verblijf aan de betrokkenen geweigerd. De betrokkenen dienden hiertegen een schorsend beroep in bij het CGVS, maar het verblijf werd opnieuw aan de betrokkenen geweigerd op 09.09.2004. De betrokkenen namen kennis van deze beslissing op 13.09.2004.

Op 04.03.2002 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielpcedure, schoolgaande kinderen, integratie en de ziekte van betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijft de betrokkene volhouden de Azerische nationaliteit te hebben. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielpcedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie, met de bedoeling zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 51N4247034 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielpprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.

Het medisch element dat betrokkene in 2002 aanhaalde tijdens zijn eerste regularisatieaanvraag werd niet meer verder onderzocht. Echter, de betrokkene legt bij de verlenging van zijn verblijf nog steeds medische attesten voor dat hij geen arbeid meer kan verrichten. Een dergelijk medisch attest is geen bewijs dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst en de betrokkene kan altijd een aanvraag indienen in het kader van art. 9 ter indien hij een verblijf wenst te bekomen op basis van medische redenen.

Het feit dat de kinderen schoolgaan of naar school gingen belet niet dat ze een studentervisum konden aanvragen in het land van herkomst of dat ze hun studies konden verderzetten in het land van herkomst. Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'."

Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van tweede verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Art 13 §3,3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 16.08.2000 dienden de betrokkene een asielaanvraag in bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor zichzelf en voor hun minderjarige kinderen. De betrokkenen beweren van Armeense origine te zijn, maar de Azerische nationaliteit te hebben. In 1989 is de betrokkene samen met haar gezin vanuit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht, in Rusland kregen de betrokkenen naar eigen zeggen geen verblijfsdocument, ze werden er eveneens vervolgd. Hierop besloten de betrokkenen naar België te vluchten. Op 28.09.2000 werd het verblijf aan de betrokkenen geweigerd. De betrokkenen dienden hiertegen een schorsend beroep in bij het CGVS, maar het verblijf werd opnieuw aan de betrokkenen geweigerd op 09.09.2004. De betrokkenen namen kennis van deze beslissing op 13.09.2004.

Op 04.03.2002 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielpprocedure, integratie, schoolgaande kinderen en de ziekte van de man van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijft de betrokkene volhouden de Azerische nationaliteit te hebben. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielpprocedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie. Zo tracht de betrokkene haar verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij haar internationaal Russisch paspoort voor met nummer 514247033 waaruit haar ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot haar nationaliteit en haar vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van haar ware nationaliteit en haar ware vluchtmotieven de duur van haar asielpprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9jaardatde,ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook haar integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.

Het medisch element dat haar man in 2002 aanhaalde tijdens zijn eerste regularisatieaanvraag werd niet meer verder onderzocht. Echter, haar man legt bij de verlenging van zijn verblijf nog steeds

medische attesten voor dat hij geen arbeid meer kan verrichten. Een dergelijk medisch attest is geen bewijs dat de man niet kan terugkeren naar het land van herkomst en de man kan altijd een aanvraag indienen in het kader van art. 9 ter indien hij een verblijf wenst te bekomen op basis van medische redenen.

Een ander element tijdens de regularisatieaanvraag, ni. de schoolgaande kinderen is geen buitengewone omstandigheid. Zij konden of kunnen een studentervisum aanvragen in het land van herkomst of hun studies verderzetten in het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstaties van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te Worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

(...)."

Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van derde verzoeker, zoon K.K., de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Art 13§3,3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan ineen van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 16.08.2000 dienden de ouders van de betrokkene een asielaanvraag in bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor zichzelf en voor hun, destijds, minderjarige kinderen. De betrokkenen beweren van Armeense origine te zijn, maar de Azerische nationaliteit te hebben. In 1989 is de betrokkene samen met zijn ouders vanuit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht, in Rusland kregen de betrokkenen naar eigen zeggen geen verblijfsdocument, ze werden er eveneens vervolgd. Hierop besloten de betrokkenen naar België te vluchten. Op 28.09.2000 werd het verblijf aan de betrokkenen geweigerd. De betrokkenen dienden hiertegen een schorsend beroep in bij het CGVS, maar het verblijf werd opnieuw aan de betrokkenen geweigerd op 09.09.2004. De betrokkenen namen kennis van deze beslissing op 13.09.2004. i

Op 04.03.2002 dienden de ouders van de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielprocedure, integratie en de ziekte van de vader van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijven de betrokkenen volhouden de Azerische nationaliteit te hebben. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielprocedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie zo tracht de betrokkene zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 51N4247032 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.

Het medisch element dat vader van de betrokkene in 2002 aanhaalde tijdens zijn eerste regularisatieaanvraag werd niet meer verder onderzocht. Echter, de vader legt bij de verlenging van zijn verblijf nog steeds medische attesten voor dat hij geen arbeid meer kan verrichten. Een dergelijk medisch attest is geen bewijs dat de betrokkene niet kan terugkeren naar het land van herkomst en de vader kan altijd een aanvraag indienen in het kader van art. 9 ter indien hij een verblijf wenst te bekomen op basis van medische redenen.

Het feit dat de betrokkene schoolgaat belet niet dat hij een studentervisum kan aanvragen in het land van herkomst of dat hij zijn studies kan verderzetten in het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstaties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de

machtiging tot Verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te Worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'. (...)."

Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van vierde verzoeker, zoon O.K. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Art 13§3.3° van de wet van 15.12.1980 De Minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokken of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 16.08.2000 dienden de ouders van de betrokkene een asielaanvraag in bij het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) voor zichzelf en voor hun, destijds, minderjarige kinderen. De betrokkenen beweren van Armeense origine te zijn, maar de Azerische nationaliteit te hebben. In 1989 is de betrokkene samen met zijn ouders vanuit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht, in Rusland kregen de betrokkenen naar eigen zeggen geen verblijfsdocument, ze werden er eveneens vervolgd. Hierop besloten de betrokkenen naar België te vluchten. Op 28.09.2000 werd het verblijf aan de betrokkenen geweigerd. De betrokkenen dienden hiertegen een schorsend beroep in bij het CGVS, maar het verblijf werd opnieuw aan de betrokkenen geweigerd op 09.09.2004. De betrokkenen namen kennis van deze beslissing op 13.09.2004. Op 04.03.2002 dienden de betrokkene, die intussen meerderjarig is, samen met zijn ouders een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielprocedure, integratie en de ziekte van de vader van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijven de betrokkene volhouden de Azerische nationaliteit te hebben, hier dient opgemerkt te worden dat de betrokkene intussen de leeftijd had bereikt waarop hij geacht wordt zelf te waken over de waarachtigheid van de door hem verstrekte informatie. Doch heeft de betrokkene nagelaten om zijn ware nationaliteit te onthullen, de betrokken is dus zelf verantwoordelijk voor de door hem gepleegde fraude. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielprocedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende. Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie, zo tracht de betrokken zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 514247031 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.

De betrokkene zou intussen ook werken. Deze tewerkstelling met zijn arbeidskaart C heeft de betrokkene te danken aan zijn frauduleus verblijf. De betrokkene kan evenwel altijd een visum aanvragen in het kader van tewerkstelling.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

(...).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekers manifest bedrog hebben gepleegd, reden waarom werd beslist dat het verblijf niet langer kon worden verlengd en de verblijfstitel diende te worden ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het gegeven dat verzoekers manifest bedrog hebben gepleegd, maakt dat zij niet beschikken over het rechtens vereiste belang.

Desbetreffend kan de verwerende partij volstaan met te verwijzen naar het arrest nr. 182.415 dd. 28.04.2008:

‘2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat verzoeker erkent dat hij de Belgische instanties heeft misleid en bedrog heeft gepleegd door zowel een asielaanvraag als een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen onder een valse identiteit, dat overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” geen gunstig gevolg kan worden verleend aan het beroep van een vreemdeling die bedrog pleegt bij het indienen van een aanvraag; dat ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep wordt vastgesteld wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen’.

Het beroep van verzoekers is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”

2.1.2. Ter zitting zet de advocaat van verzoekers uiteen dat er wel sprake is van een belang want de fraude en de ernst ervan wordt betwist. Zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken al vroeger op de hoogte was van de Russische nationaliteit van verzoekers en dat de kinderen indertijd minderjarig waren, zodat zij niet verantwoordelijk zijn voor de initiële fraude.

2.1.3. In het verzoekschrift betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen. Gezien de motieven van de bestreden beslissingen precies over de fraude gaan, dient de Raad in de mogelijkheid gesteld te worden om deze motieven te onderzoeken en op hun wettigheid en deugdelijkheid na te gaan. Bijgevolg wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen en wordt aangenomen dat verzoekers getuigen van het vereiste belang bij huidig beroep.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht

Artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering, van bestuurshandelingen:

1.

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

2.

Doordat de aangevochten beslissingen in hun motivering stellen :

(...)

Waardoor zij een zeer rigide toepassing maakt van de aangehaalde wetsartikels enerzijds en anderzijds zij daarbij op geen enkel vlak rekening houdt met de humanitaire kant van deze zaak, nl. het feit dat :

- verzoeker opnieuw in het ziekenhuis op spoed opgenomen werd op 29.4.2012 en aldaar dringend een cardiologisch ingrijpen diende te ondergaan,
- zijn vrouw en kinderen werkten met een contract met onbepaalde duur en
- O. hoofd van gezin is samengesteld uit hemzelf, zijn partner (stuk 31 en 32) en haar minderjarige dochter van 1 jaar, M. (stuk 33) ;

Dat DVZ nagelaten heeft eerst te onderzoeken welke elementen en argumenten ingeroepen werden door de rechtsonderhorige vooraleer de bestreden beslissing uit te vaardigen en een bevel het grondgebied af te leveren ;

Dat verzoekster fulltime uitwerken ging en als hoofd van gezin de enige kostwinner was dewelke haar zieke echtgenoot diende te ondersteunen ;

Dat wanneer verzoekers het land uitgezet worden, dit enerzijds de dood van verzoeker Z. betekent, waar hij gelet op zijn uiterst wankelende gezondheidstoestand niet in staat is te reizen en anderzijds zoon O. totaal vervreemd zal worden van zijn ganse gezin, inclusief vrouw en kind en zijn familie dewelke allen verblijven in België ;

Dat een meisje van 1 jaar onttrekken aan haar vader, grootouders, ooms en tantes dewelke allen in België verblijven niet bevorderlijk is voor de opvoeding van het kind, waar dit nog zeer jonge kind in haar prille levensjaren de warmte en genegenheid van vader, grootouders en familie nodig heeft ;

Dat het ontbreken hiervan op latere leeftijd grote emotionele schade kan aanrichten ;

Dat DVZ bovendien geen rekening houdt met de administratieve documenten zoals de russische geboorteakte, het russisch nationaal paspoort en het russisch internationaal paspoort van verzoekers, allen tijdig ter kennis gebracht van DVZ, al dan niet via de Stad Leuven ;

Dat DVZ ook geen rekening houdt met de beslissing van de REAL dd. mei 2009 waarbij de homologatie uitgesproken werd van de akte van bekendheid, vervangende de geboorteakte van verzoekers Z., G. en O. ; dat in deze het OM een positief advies verleende ;

Dat mocht het OM vastgesteld hebben dat ervan bedrog, valsheid of fraude in hoofde van verzoekers sprake zou geweest zijn, zij geen positief advies zou afgeleverd hebben en de rechtbank niet zou gehomologeerd hebben ;

Dat verzoekers geen valse of misleidende informatie gegeven hebben, noch valse of vervalste documenten gebruikt hebben, noch fraude gepleegd heeft, noch andere onwettige middelen zou gebruikt hebben dewelke van doorslaggevend belang zouden geweest zijn om een verblijfsmachtiging te bekomen ;

Dat DVZ also een beslissing neemt zonder met alle elementen aanwezig in het dossier rekening te houden ; dat dit een regelrechte schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals door de Franstalige kamers van de Raad van State reeds eerder geoordeeld werd (RVS 1.10.2009,nr 196.577 en RVS9.12.2009, nr 198.507) ;

Dat de Raad van State casseert met deze arresten 2 principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 31.7.2008 nrs 14.727 en 14.731) die stelden dat de overheid enkel verplicht is een aangehaalde schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een bevel het grondgebied af te leveren ;

3.

Doordat de aangevochten beslissing, zelfs al mocht met de voorgaande overweging onder 2 geen rekening gehouden worden, quod non, nog minder geen rekening houdt met de fundamentele rechten van het kind zoals voorzien in het Internationaal Verdrag voor de rechten van het Kind ;

Dat een kind recht heeft op een normaal leven samen met zijn vader en moeder en telkens wanneer er een beslissing dient genomen betreffende kinderen, art 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind stelt :

“ongeacht of deze (maatregelen) worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. ” ;

dat maw ook een overheidsinstantie rekening moet houden met de belangen van het kind en telkens in zijn voordeel dient uit te spreken ;

Dat een beslissing dewelke dit art schendt – zoals in casu – , een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

4.

Aan verzoekers kan dan ook geen valsheid, bedrog of fraude verweten worden ;

Hun russisch staatsburgerschap was DVZ bekend vanaf 2004 of datum van hun regularisatie van hun verblijf in België ;

Het door hen voorgelegde nationaal en internationaal russisch paspoort bevestigen enkel de inhoud van hun geboorteakte of hun russisch staatsburgerschap : de plaatsen waar verzoekers geboren werden, maakten ten tijde van hun geboorte deel uit van de USSR en na het uiteenvallen van deze niet meer ;
Nergens hebben zij hun nationaliteit of hun vluchtmotieven verborgen ;
Verzoekers ontvluchtten samen in 1989 Azerbeidjan omwille van de oorlog in Nagorny Karabach tussen Azerbeidjan en Armenie : verzoekster's ouders zijn immers van armeense origine ;
sedert voormelde datum verbleven zij samen in Rusland , land hetwelk zij eveneens ontvluchtten in augustus 2000 ;
Vanzelfsprekend hebben verzoekers zich geïntegreerd in onze samenleving en zijn zij steeds professioneel actief geweest (uitgezonderd verzoeker Z.) en werkten zij fulltime met een contract van onbepaalde duur , zoals van elke rechtsonderhorige verwacht wordt, doch bedrog, valsheid of fraude lag geenszins aan de basis van hun integratie ;

5.

Mocht DVZ toch volharden in de boosheid en bedrog, valsheid en of fraude staande blijven houden, dan kan haar standpunt niet gevolgd worden ;

Tallose families gevlucht uit hun land van oorsprong hebben bij hun asielaanvraag in België de afgelopen jaren een andere naam en of andere identiteitsgegevens opgegeven in de plaats van hun werkelijke naam uit vrees om gedeporteerd te worden ; later hebben deze personen correctie van hun identiteitsgegevens gevraagd en DVZ stond deze aanpassingen in het rijksregister toe en de desbetreffende personen behielden hun verblijfsvergunning of er werd hen een toegekend ; zo ook bijvoorbeeld voor de familie K. R. uit (...) (stuk 34) dewelke aanvankelijk een volledig andere identiteit opgegeven hadden, nadien correctie vroegen aan de hand van authentieke documenten en deze vervolgens bekwamen gevolgd van een verblijfsvergunning ;

Dat voor zover DVZ de aanpassing van de identiteitsgegevens van deze personen in het rijksregister toegestaan heeft en hen vervolgens een verblijfsvergunning afgeleverd heeft, zij zich in casu niet kan beroepen op bedrog, valsheid of fraude in hoofde van verzoekster, waar verzoekster nooit een valse naam of valse identiteit/nationaliteit opgegeven heeft ;

Aangezien voor zover DVZ haar bewering van bedrog, valsheid of fraude in hoofde van verzoekster handhaaft, zij het gelijkheidsbeginsel schendt, door rechtsonderhorigen in dezelfde situatie geplaatst op een verschillende manier te behandelen en zij geen verantwoording heeft voor het verschil in behandeling ;

Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig te worden verklaard en te worden geschorst ;”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers voeren in het eerste middel een schending aan van:

- het beginsel van behoorlijk bestuur;
- de motiveringsplicht, met name artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers menen dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou geoordeeld hebben dat verzoekers fraude hebben gepleegd. Verzoekers houden tevens voor dat in het verleden geen probleem zou zijn gemaakt van de opgave van verkeerde identiteitsgegevens hangende een asielaanvraag. Bovendien zou er onvoldoende gemotiveerd zijn nopens fundamentele rechten van verzoekers.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoekers als eerste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Verzoekers hun eerste middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de formele motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tót uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissingen betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissingen maken uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Art 13§3, 3° van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 16.08.2000 dienden de betrokkene een asielaanvraag in bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ' (CGVS) voor zichzelf en voor hun minderjarige kinderen. De betrokkenen beweren van Armeense origine te zijn, maar de Azerische nationaliteit te hebben. In 1989 is de betrokkene samen met zijn gezin vanuit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht; in Rusland kregen de betrokkenen naar eigen zeggen geen verblijfsdocument, ze werden er eveneens vervolgd. Hierop besloten de betrokkenen naar België te vluchten. Op 28.09.2000 werd het verblijf aan de betrokkenen geweigerd. De betrokkenen dienden hiertegen een schorsend beroep in bij het CGVS, maar het verblijf werd opnieuw aan de betrokkenen geweigerd op 09.09.2004. De betrokkenen namen kennis van deze beslissing op 13.09.2004.

Op 04.03.2002 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielpcedure, schoolgaande kinderen, integratie en de ziekte van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijft de betrokkene volhouden de Azerische nationaliteit te hebben. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielpcedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie, met de bedoeling zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. De betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 51 N4247034 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielpcedure zelf in stand gehouden. Het is

immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude. Het medisch element dat betrokkene in 2002 aanhaalde tijdens zijn eerste regularisatieaanvraag werd niet meer verder onderzocht.

Echter, de betrokkene legt bij de verlenging van zijn verblijf nog steeds medische attesten voor dat hij geen arbeid meer kan verrichten.

Een dergelijk medisch attest is geen bewijs dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst en de betrokkene kan altijd een aanvraag indienen in het kader van art. 9 ter indien hij een verblijf wenst te bekomen op basis van medische redenen.

Het feit dat de kinderen schoolgaan of naar school gingen belet niet dat ze een studentenvisum konden aanvragen in het land van herkomst of dat ze hun studies konden verderzetten in het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie- en asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe (fraus omnia corrumpit)."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een zeer rigide toepassing zou hebben gemaakt van de toepasselijke wetsbepalingen en geen rekening zou gehouden hebben met de humanitaire kant van de zaak.

In zoverre verzoekers dienaangaande verwijzen naar een cardiologisch ingrijpen dat verzoeker op 29.04.2012 zou hebben ondergaan, laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 05.04.2012, waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met een medische ingreep die nadien zou hebben plaatsgegrepen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers hun eerste middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekers verwijzen voorts naar het feit dat zoon O. totaal vervreemd zal worden van zijn gezin, inclusief een meisje van 1 jaar. Verzoekers houden voor dat dit zeer jonge kind de warmte en genegenheid van vader, grootouders en familie nodig heeft, omdat zij anders grote emotionele schade dreigt te ondervinden.

In antwoord op verzoekers beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers kritiek louter hypothetisch is, waar verwezen wordt naar mogelijke emotionele schade van het minderjarige kind. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Bovendien wordt geenszins aangetoond dat het nagenoeg onmogelijk is om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers zich er derhalve niet met gunstig gevolg kunnen op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd. Verzoekers kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op de bepalingen van het IVRK.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geheel terecht geoordeeld dat verzoekers hun verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in toepassing van artikel 13 §3, 3° van de Vreemdelingenwet en het beginsel van fraus omnia corrumpit.

Artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Verzoekers verwijzen naar Russische identiteitsdocumenten, die allen tijdig ter kennis zouden zijn gebracht van de gemachtigde, doch zij verliezen kennelijk uit het oog dat de bestreden beslissingen werden genomen, omwille van het feit dat zij pas na 9 jaar hun werkelijke identiteit kenbaar maken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers niet ernstig kunnen betwisten dat zij bij hun asielaanvraag valse verklaringen met betrekking tot hun nationaliteit en dienvolgens tevens met betrekking tot hun vluchtmotief hebben afgelegd. Geheel terecht werd door de gemachtigde gemotiveerd dat verzoekers aldus de duur van hun asielprocedure zelf in stand hebben gehouden, waardoor de valse verklaringen onmiskenbaar van doorslaggevend belang zijn geweest bij het bekomen van een verblijfsmachtiging in België.

Terwijl verzoekers niet kunnen voorhouden dat de integratie verwezenlijkt wordt door persoonlijke inzet, nu uit het verloop van de feiten blijkt dat verzoekers zich konden integreren in België, door het verblijf in België, dat werd bekomen op grond van de valse verklaringen van verzoekers.

"Verzoeker betwist niet dat hij verschillende identiteiten en nationaliteiten heeft aangenomen en deze vaststelling vindt ook steun in het administratief dossier. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de beoordeling dat hij om deze reden geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend, toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. f... Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat de gunst van een verblijfsrecht los van de instructie niet kan worden toegekend nu "betrokkene bij zijn verschillende asielaanvragen in en buiten België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten en nationaliteiten. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". " fR.v.V. nr. 77 737 van 22.03.2012)

"Verweerder concludeerde dan ook terecht dat verzoekers integratie te wijten is aan het in stand houden van een valse nationaliteit. (...) Verzoeker kan dan ook niet worden gevold waar hij meent dat integratie verwezenlijkt wordt door persoonlijk inzet en niet te maken heeft met de nationaliteit die men bezit, nu uit het verloop van de feiten blijkt dat verzoeker zich kon integreren in België, door zijn verblijf in België en dat dit verblijf in België na het afsluiten van zijn asielprocedure kon worden verdergezet omwille van het gebruik van valse documenten. " (R.v.V. nr. 75 346 van 17.02.2012)

De verwerende partij merkt op dat verzoekers middels de uiteenzetting bij het eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijken te beogen. Echter dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Terwijl verzoekers evenmin dienstig kunnen verwijzen naar "tallose families die een andere naam of andere identiteitsgegevens hebben opgegeven, doch die later een correctie van het identiteitsgegevens aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gevraagd, dewelke werd toegestaan ".

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoekers volkomen in gebreke blijven om aannemelijk te maken dat zij zich in een gelijke situatie bevinden. Immers moet elk geval individueel worden beoordeeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt op generlei wijze aannemelijk gemaakt.

"Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen." (uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevinden als de vreemdelingen waarnaar verzoekers verwijzen. Verzoekers tonen niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan verzoekers hun specifieke situatie.

Verzoekers tonen met hun vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers door het verzwijgen van hun ware nationaliteit en hun ware vluchtmotieven de duur van de asielprocedure zelf in stand gehouden hebben en dat hun integratie enkel kon ontstaan door de gepleegde fraude. De valse verklaringen zijn van doorslaggevend belang geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.2. Verzoekers voeren aan dat er een rigide toepassing wordt gemaakt van de wetsartikelen en dat geen rekening werd gehouden met de humanitaire kant van de zaak. Zij wijzen op de slechte gezondheidstoestand van eerste verzoeker, op het feit dat tweede verzoekster en de zonen, derde en vierde verzoeker, werkten met een contract van onbepaalde duur, dat vierde verzoeker een gezin vormt met zijn partner en de éénjarige dochter van deze partner. Verzoekers wijzen er tevens op dat een Russische geboorteakte, Russische nationale paspoorten en Russische internationale paspoorten reeds ter kennis waren gebracht van het bestuur en dat de rechtbank van eerste aanleg van Leuven bij vonnis van mei 2009 een akte van bekendheid homologeerde en dat het openbaar ministerie in deze een positief advies verleende, wat niet zou gebeurd zijn in het geval van fraude. Verzoekers menen dat zij geen valse of misleidende informatie gegeven hebben, noch valse of vervalste documenten hebben gebruikt, noch fraude gepleegd noch andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Verzoekers menen dat hun Russisch staatsburgerschap bekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken sinds 2004, sinds de datum van de regularisatie van hun verblijf. Zij menen dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden omdat andere families die aanvankelijk een andere identiteit opgaven maar nadien correctie vroegen aan de hand van authentieke documenten daarna wel geregulariseerd werden. Verzoekers voeren ten slotte aan dat geen rekening werd gehouden met de rechten van het kind en met het kinderrechtverdrag.

3.1.3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° (...)

2° (...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

3.1.3.4. Waar verzoekers aanvoeren dat er geen rekening werd gehouden met de humanitaire kant van de zaak en met hun situatie, wordt erop gewezen dat artikel 13 § 3, 3° van de vreemdelingenwet voorziet dat een bevel om het grondgebied kan worden gegeven aan een vreemdeling indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. De gemachtigde heeft bijgevolg toepassing gemaakt van een door de wet voorziene mogelijkheid. Zoals hierna zal blijken, slagen verzoekers er niet in om te weerleggen dat er sprake is van fraude, zodat dit wetsartikel terecht kon worden toegepast. Wat de medische toestand van eerste verzoeker betreft, wordt erop gewezen dat voor hem de mogelijkheid openstaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen wegens medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing genomen in zijn hoofde en in de overige bestreden beslissingen.

Wat de tewerkstelling van verzoekster en de zonen betreft, dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij de gepleegde fraude heeft laten doorwegen. In de bestreden beslissing genomen ten opzichte van vierde verzoeker O.K. wordt trouwens vermeld dat de tewerkstelling met een arbeidskaart C te danken is aan het frauduleus verblijf.

Wat het gezin van vierde verzoeker, zoon O.K., betreft, dient te worden vastgesteld dat uit het geboortecertificaat van dit kind (bijlagen bij het verzoekschrift, stuk nr. 33) inderdaad blijkt dat de wettelijk samenwonende partner van vierde verzoeker als moeder wordt vermeld en verzoeker vermeld wordt als vader. De partner van vierde verzoeker, van onbepaalde nationaliteit, beschikt over een tijdelijk verblijfsrecht in België. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur de gepleegde fraude heeft laten doorwegen: verzoeker is immers nog in de mogelijkheid om gebruik te maken van de door de wet voorziene mogelijkheden tot gezinshereniging of tot machtiging tot verblijf bij zijn partner en/of kind die tot tijdelijk verblijf gemachtigd zijn.

De omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* van oordeel was dat de gepleegde fraude zwaarder doorweegt dan de medische elementen of de tewerkstelling van verzoekers, is niet kennelijk onredelijk te noemen.

3.1.3.5. Waar verzoekers erop wijzen dat zij reeds een Russische geboorteakte, Russische nationale paspoorten en Russische internationale paspoorten ter kennis hadden gebracht van het bestuur en dat de rechtbank van eerste aanleg van Leuven bij vonnis van mei 2009 een akte van bekendheid homologeerde en dat het openbaar ministerie in deze een positief advies verleende, wat niet zou gebeurd zijn in het geval van fraude en tevens dat het bestuur reeds sinds 2004 op de hoogte was van hun Russische nationaliteit, wordt het volgende opgemerkt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Russische nationale paspoorten, uitgereikt in 1999, en de Russische geboorteakte, uitgereikt in 1988, pas voor het eerst op 17 april 2008 door de stad Leuven werden meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken was voor deze datum dus niet op de hoogte van deze stukken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de eerste jaren verblijfsrecht aan verzoekers werden toegekend zonder dat de voorwaarde gesteld werd om een geldig nationaal paspoort voor te leggen. Pas op 23 februari 2007 wordt voor het eerst gevraagd om een geldig nationaal paspoort voor te leggen.

Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoekers pas in december 2009 zelf verklaren van Russische nationaliteit te zijn en internationale paspoorten voorleggen van de Russische Federatie, afgeleverd op 24 februari 2009. De Dienst Vreemdelingenzaken was voor december 2009 dus niet op de hoogte van het bestaan van deze paspoorten.

Wat het vonnis betreft van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 25 mei 2009 strekkende tot homologatie van de akte van bekendheid van zoon O.K. (vierde verzoeker), die de geboorteakte dient te vervangen bij een aanvraag tot naturalisatie, blijkt dat het bestuur hiervan eveneens pas op de hoogte was sinds december 2009. De gelijkaardige vonnissen inzake eerste twee verzoekers werden niet voorgelegd aan het bestuur en worden nu pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd. Waar verzoekers stellen dat het OM een gunstig advies gegeven heeft zodat er geen sprake kan zijn van fraude, wordt opgemerkt dat uit dit vonnis blijkt dat daarin nergens de nationaliteit van vierde verzoeker wordt vermeld, maar enkel waar hij geboren is, waarnaast vermeld wordt "*destijds USSR, thans Azerbeidzjan*". Ten overvloede wordt vermeld dat ook uit de gelijkaardige vonnissen die bij het verzoekschrift worden gevoegd, niet blijkt dat de nationaliteit wordt vermeld. Verzoekers kunnen bijgevolg niet voorhouden dat er een gunstig advies is van het OM *over hun nationaliteit*.

Samenvattend blijkt uit de stukken van het dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken pas sinds 17 april 2008 op de hoogte was of kon zijn van de Russische nationaliteit van verzoekers. Het fraudeonderzoek werd gestart op 13 januari 2010. Verzoekers hebben er geen belang bij aan te voeren dat zij in tussentijd ten onrechte een tijdelijk verblijfsdocument zouden hebben gekregen. Ook kan niet worden aangenomen dat, omdat het onderzoek naar de fraude pas op 13 januari 2010 werd opgestart, het bestuur geen einde meer zou kunnen maken aan het verblijfsrecht van verzoekers. Artikel 13 §3, 3° van de vreemdelingenwet voorziet geen minimumtermijn waarbinnen, na het beschikken over elementen inzake eventuele fraude en na het vaststellen van de fraude, zulk een bevel moet worden genomen. Alleszins tonen verzoekers niet aan dat de verstreken periode onredelijk lang zou zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat het bestuur reeds van 2004 op de hoogte was van hun Russische nationaliteit, kunnen verzoekers dus niet gevolgd worden. Waar verzoekers bij het verzoekschrift hun aanvraag tot regularisatie van 4 maart 2002 voegen en als bijlage 1 bij deze aanvraag een beëdigde vertaling van een Russisch paspoort, dient vastgesteld te worden dat de aanvraag van 4 maart 2002 zich niet in het dossier bevindt maar dat deze beëdigde vertaling pas dateert van 14 april 2008, zodat dit stuk onmogelijk als bijlage bij een aanvraag van 4 maart 2002 kon gevoegd zijn.

3.1.3.6. Waar verzoekers menen dat zij geen valse of misleidende informatie gegeven hebben, noch valse of vervalste documenten hebben gebruikt, noch fraude gepleegd noch andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen hierover het volgende wordt overwogen:

- wat eerste verzoeker betreft:

"Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie, met de bedoeling zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 51N4247034 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude."

en

"Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België."

- wat tweede verzoekster betreft:

"Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie. Zo tracht de betrokkene haar verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij haar internationaal Russisch paspoort voor met nummer 514247033 waaruit haar ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot haar nationaliteit en haar vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van haar ware nationaliteit en haar ware vluchtmotieven de duur van haar asielprocedure zelf in stand gehouden. Het

is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook haar integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.”

en

“Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.”

- wat derde verzoeker betreft:

“Op 04.03.2002 dienden de ouders van de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielprocedure, integratie en de ziekte van de vader van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijven de betrokkenen volhouden de Azerische nationaliteit te hebben. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielprocedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie zo tracht de betrokkene zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 51N4247032 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.”

en

“Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot Verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.”

- wat vierde verzoeker betreft:

“Op 04.03.2002 dienden de betrokkene, die intussen meerderjarig is, samen met zijn ouders een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3. van de wet van 15.12.1980. De betrokkenen beroepen zich in hun aanvraag tot regularisatie op een hangende asielprocedure, integratie en de ziekte van de vader van de betrokkene. In deze aanvraag tot regularisatie blijven de betrokkene volhouden de Azerische nationaliteit te hebben, hier dient opgemerkt te worden dat de betrokkene intussen de leeftijd had bereikt waarop hij geacht wordt zelf te waken over de waarachtigheid van de door hem verstrekte informatie. Doch heeft de betrokkene nagelaten om zijn ware nationaliteit te onthullen, de betrokken is dus zelf verantwoordelijk voor de door hem gepleegde fraude. Op 30.01.2004 werden de betrokkenen geregulariseerd op basis van een langdurige asielprocedure (deze procedure was op dat moment nog steeds hangende). Op 11.02.2004 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor bepaalde duur, dat jaarlijks werd verlengd.

Op 11.12.2009 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie, zo tracht de betrokken zijn verblijfsmachtiging van bepaalde duur om te zetten in een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, de betrokkene legt hierbij zijn internationaal Russisch paspoort voor met nummer 514247031 waaruit zijn ware nationaliteit blijkt. Dit houdt in dat de verklaringen bij zijn asielaanvraag met betrekking tot zijn nationaliteit en zijn vluchtmotieven vals waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en zijn ware vluchtmotieven de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Het is immers ook pas na 9 jaar dat de ware identiteit van het gehele gezin naar boven komt. Ook zijn integratie in de Belgische samenleving kon, hoewel reëel, enkel ontstaan door de gepleegde fraude.

De betrokkene zou intussen ook werken. Deze tewerkstelling met zijn arbeidskaart C heeft de betrokkene te danken aan zijn frauduleus verblijf. De betrokkene kan evenwel altijd een visum aanvragen in het kader van tewerkstelling.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie en -asielinstanties betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de

machtiging tot verblijf in België. Het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken in navolging van het bovengenoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'."

Uit de stukken van het dossier en zoals tevens vastgesteld in de bestreden beslissingen, blijkt dat verzoekers in het kader van hun asielaanvraag verklaarden van Azerische nationaliteit te zijn, naar Rusland gevlucht te zijn waar ze geen verblijfsdocument kregen en tevens vervolgd werden. Hun asielaanvraag heeft geduurd van 16 augustus 2000 tot 5 augustus 2004. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat, door het verzwijgen van hun ware nationaliteit en hun ware vluchtmotieven, verzoekers de duur van de asielpcedure zelf in stand hebben gehouden. De machtiging tot verblijf werd verkregen in januari 2004.

Verzoekers proberen in het verzoekschrift weliswaar aan te tonen dat zij het bestuur op de hoogte gebracht hebben van hun Russische nationaliteit, maar slagen hiermee niet in om ook maar enigszins te weerleggen dat zij tijdens hun asielpcedure valse informatie hebben verschaft, waardoor de asielpcedure langer heeft geduurd, en dat deze duur doorslaggevend is geweest voor het verkrijgen van hun machtiging tot verblijf.

Bijgevolg kunnen zij niet gevolgd worden waar zij menen dat er hen geen valsheid, bedrog of fraude kan verweten worden. De vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het duidelijk is dat de valse verklaringen van de betrokkenen bij de Belgische migratie en -asielinstaties betreffende hun nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België, steunen bijgevolg op de stukken van het dossier en zijn niet kennelijk onredelijk.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.7. Waar verzoekers menen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt, wordt er vooreerst op gewezen dat het stuk dat zij ter staving hiervan voorleggen, slechts een voorwaardelijk stuk is en geen definitief verblijfsrecht inhoudt voor deze familie. Het stuk vermeldt immers "*Ik heb de eer u mee te delen dat voornoemde personen (...) gemachtigd worden tot een verblijf van onbepaalde duur OP VOORWAARDE dat een bewijs van identiteit en nationaliteit voorgelegd wordt.*" Uit dit stuk blijkt dus geenszins dat deze personen een definitief verblijfsrecht kregen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt toegevoegd dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat andere vreemdelingen die een valse identiteit hebben gebruikt bij hun asielaanvraag, achteraf geregulariseerd zijn (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

3.1.3.8. Waar verzoekers ten slotte aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de rechten van het kind en met het kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat huidig beroep niet werd ingesteld in naam van het kind van vierde verzoeker zodat het kind geen verzoekende partij is in deze zaak, en de meerderjarige verzoekers geen belang hebben bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag.

Volledigheidshalve wordt tevens verwezen naar de bespreking van het derde middel.

3.1.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals uit hetgeen hierboven gesteld wordt blijkt, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en onder de feiten, rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde redenen van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag, anderzijds;”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- de zorgvuldigheidsplicht;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekers achten voormelde beginselen geschonden "daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is". Zij verwijzen naar de grieven uit het eerste middel en stellen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden

De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste middel.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het lot van verzoekers bezegeld heeft, zonder enige concrete informatie, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de specifieke elementen die verzoekers hun situatie daadwerkelijk kenmerken, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Terwijl dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers definitief van het grondgebied worden verwijderd, doch enkel dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat er een wanverhouding bestaat, doordat de bestreden beslissing niet naar redelijkheid zou verantwoorden waarom de overwegingen van verzoekers niet geloofwaardig zijn, kan uiteraard niet volstaan om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. Er wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, voornamelijk onder punt 3.1.3.9, waar reeds gesteld werd dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“3. Schending van artikel 8 van het EVRM

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM;

Aangezien art 8 EVRM het privé en familiaal leven beschermt, waardoor ieder mens het recht heeft om relaties aan te gaan en te ontwikkelen ter ontplooiing van zijn persoonlijkheid ;

Dat hetzelfde artikel de verdragsluitende staten oplegt zich niet in te mengen in het privé en familiaal leven der rechtsonderhorigen ;

Dat mocht een inmenging toch noodzakelijk zijn, deze moet gesteund zijn op een sociale noodzaak enerzijds en anderzijds deze inmenging niet onevenredig mag zijn met de fundamentele rechten en vrijheden waarover een mens beschikt ingevolge het EVRM waaronder art. 8 ;

Aangezien in casu de bestreden beslissing een verboden inmenging van de Belgische staat in houdt in het privé en familiaal leven van verzoekers en bijgevolg een inbreuk daarstelt op art. 8 EVRM , waar verzoekers in België contacten gelegd hebben, relaties aangeknoopt en vriendschappen gesloten heeft, en zij het recht hebben om :

-in gezinsverband samen met hun partner : verzoeker Z. en zijn echtgenote G., evenals verzoeker O. en zijn wettelijke partner, mevr G. N. geboren in (...) op 5.8.1988 en van onbepaalde nationaliteit en hun dochter M., te leven met hun familie en voornamelijk hun dochter van 1 jaar oud M. ;

en om in familieverband met elkaar samen te leven zoals verzoeker K. met zijn ouders Z. en G. ;

dat het centrum van de belangen van verzoekers dan ook in België gelegen is ;

dat door de bestreden beslissing verzoekers niet alleen van hun familiaal doch ook van hun privéleven volledig ten onrechte door de Belgische staat beroofd wordt ;

dat deze verboden inmenging totaal onevenredig is met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder het recht van art 8, waarop verzoekers zich kunnen beroepen ;

dat dit middel dan ook gegrond is ;”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers werpen in het laatste middel een schending op van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat verzoekers een schending van voormelde verdragsbepaling aannemelijk zouden kunnen maken, dienen zij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit werd geschonden door de bestreden beslissing voldoende nauwkeurig aan te tonen.

"4.3.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoekers verwijzen naar vriendschapsbanden die zij zouden hebben gesloten, doch dienaangaande merkt de verwerende partij op dat reeds werd geoordeeld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM.

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; Rv.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). "

In zoverre verzoekers verwijzen naar het familieleven dat zij en hun meerderjarige kinderen O. en K. onderling onderhouden, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aannemelijk maken.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of

Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cc.ee.be).

Terwijl verzoekers in gebreke blijven om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken.

Aangaande het gezinsverband tussen verzoeker O. en diens partner en kind, laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5april2002). Tevens wijst de verwerende partij erop dat de verzoekers niet aantonen dat verzoeker Oganen zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zouden kunnen laten vergezellen van zijn partner en kind. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen tonen verzoekers dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatsten van hun recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde. voor het economische welzijn van het land. voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken. de bescherming van de gezondheid en de moraal. of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl werd vastgesteld dat verzoekers een machtiging tot verblijf hebben bekomen, op grond van valse verklaringen, hetgeen onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingennr. 1493 dd. 30.08.2007).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.
Het derde middel kan niet worden aangenomen."

3.3.3.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.2. In het verzoekschrift verduidelijken verzoekers dat er een gezinsband is tussen eerste en tweede verzoekers (man en vrouw) en tussen eerste twee verzoekers (ouders) en derde verzoeker (31-jarige zoon). Tevens wordt erop gewezen dat vierde verzoeker wettelijk samenwoont met zijn partner die gemachtigd is tot tijdelijk verblijf in België en dat zij een éénjarige gemeenschappelijke dochter hebben. Verzoekers wijzen er tevens op dat het centrum van hun belangen in België gelegen is.

In casu lijkt het om een weigering van een voortgezet verblijf te gaan, zodat aanvaard kan worden dat er een inmenging is in het privéleven van eerste, tweede en derde verzoeker en een inmenging in het gezinsleven van vierde verzoeker. Alle vier de verzoekers hebben immers een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, zodat zij niet van elkaar gescheiden worden en er geen inmenging lijkt te zijn in het gezinsleven van eerste, tweede en derde verzoeker samen. Vierde verzoeker wordt wel van zijn partner en minderjarig kind worden gescheiden. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Er dient te worden vastgesteld dat in elke bestreden beslissing er duidelijk op gewezen wordt dat er sprake is van fraude die aan de basis ligt van het legaal verblijf van verzoekers. Uit de bespreking van het eerste middel en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers niet betwisten dat zij fraude hebben gepleegd: indertijd hebben zij in het kader van hun asielaanvraag hun ware identiteit en nationaliteit verzwegen en een valse nationaliteit opgegeven. Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen ingegeven door een legitiem doel, namelijk het bestrijden van fraude en het vrijwaren van de openbare orde, en zijn

ze noodzakelijk in een democratische samenleving. In punt 3.1.3.4. van dit arrest, waarnaar verwezen wordt, wordt trouwens gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om, wat de tewerkstelling van verzoekster en de zonen betreft, de gepleegde fraude te laten doorwegen. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen onevenredig zijn of dat er sprake is van een verboden inmenging.

Wat vierde verzoeker betreft, wordt erop gewezen dat hij de wettelijke mogelijkheid heeft om in functie van zijn tijdelijk in België verblijvende partner en kind, een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET